

L'esquerra i la independència

Aquest article va dirigit als electors d'esquerres que senten recel a votar les candidatures favorables a la independència de Catalunya com a via de progrés en els àmbits socioeconòmic, polític, cultural i internacional.

Fa temps que la legalitat espanyola s'ha anat revelant hostil a Catalunya i els seus ciutadans. Les ambigüitats del text constitucional de 1978 s'han trencat a favor d'un model recentralitzador i d'una visió nacionalista espanyola uniformitzadora. A partir del 2010-2012 el gir de molts catalans vers la independència s'ha mostrat clar, sòlid i estable. En el rerefons, les sentències del TC, l'actitud autoritària del Govern del PP (immobilisme polític, entotsolament legal, discurs de la por, etcètera) i la manca d'alternatives creïbles dels altres partits espanyols. Vista la realitat, es tracta d'un gir ben racional i raonable.

Una característica exigible a qualsevol projecte polític que vulgui tenir alhora vocació transformadora i de govern (no de mera oposició) és que tingui sentit d'Estat i perspectiva històrica (vers el passat i vers el futur). I això també val per al catalanisme d'esquerres. Deixant ara de banda la decisió del PSC de convertir-se en una delegació regional del nacionalisme espanyol del PSOE, presentem aquí quatre consideracions sobre la candidatura Catalunya Sí que es Pot (CSQP):

1) Referèndum. D'acord amb diversos estudis, el 75%-80% dels catalans dona su-

port a la celebració d'un referèndum com el que es va fer al Regne Unit. Però la seva organització resultarà impossible si no surt de la lògica Catalunya-Espanya (més d'un 75% de ciutadans de la resta de l'Estat són partidaris de mantenir tal qual, reduir o anul·lar l'Estat de les autonomies, segons el CIS). En algun moment caldrà la intervenció de la comunitat internacional. Tan-

dora en favor de la convocatòria davant les audiències de l'Estat i internacionals. CSQP incorre en una "contradició performativa" sobre el referèndum: defensa una posició que contradiu allò que afirma.

2) Programa social. El programa de CSQP és simplement irrealitzable en les condicions institucionals actuals. No es pot portar a terme si només es poden gestionar les misèries de l'autonomia.

Catalunya no disposa ni disposarà dels recursos necessaris per fer-ho. Així de clar. D'altra banda, cada cop resulta més diàfan que per la "via federalista" Espanya mai serà federal de manera positiva per a Catalunya. Segons per quin model federal s'optés -cosa que encara no han explicat mai els federalistes-, el resultat seria encara pitjor que amb l'Estat de les autonomies.

3) ICV. Com a persona que en l'antifranquisme i la transició va estar vinculada al PSUC, sento decepció pel gir ideològic dels dirigents actuals d'ICV en relació amb la qüestió nacional. Els valors d'aquest partit segueixen sent vàlids i convenients, però en aquesta qüestió el seu discurs i projecte s'han fet antics. Posar-se a remolc d'una organització espanyolista com Podem -forjada en l'admiració "democràtica" cap a Veneçuela- es perdre el nord del que significa un projecte progressista per a Catalunya. Els líders espanyols de Podem tenen un gran pes a la campanya catalana i fan un discurs ètnic que divideix els catalans entre nascuts aquí o a fora, en un atac directe a la línia de flotació del que

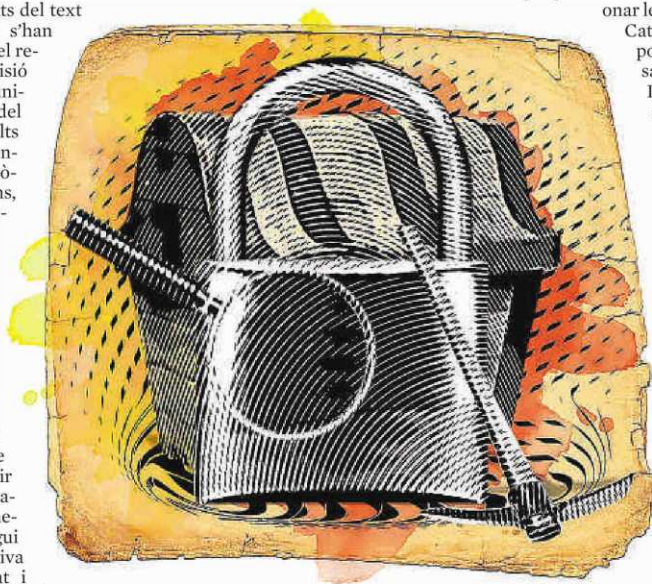
va ser la reeixida política integradora del PSUC. No és que Podem no sigui "nova política", és que és paleosocialisme espanyol amb màrqueting populista de retòrica etèria.

4) Actitud anti-Mas. Fer-la servir d'aglutinant és equivocar-se d'adversari. El gran problema actual del país no és Convergència ni Mas. El problema és l'Estat espanyol i les seves possibilitats pràcticament nul·les de ser transformat en termes de reconeixement i d'acomodació plurinacional. Evidentment, és ben legítim estar en desacord amb polítiques dutes a terme pel Govern de CiU (retallades, seguidisme estricte dels dictats de la troica i del Govern central), tot i que és ben dubtós que no haguéssim tingut retallades si el Govern català hagués estat dirigit per una coalició d'es-

Cal estar a l'altura del moment, ser ambiciós i pensar en termes de progrés pràctic i no retòric

querres. Tanmateix, ningú no pot negar que l'actual president s'ha posat de manera inequívoca al davant del projecte independentista sorgit de la ciutadania, el projecte de canvi més ambiciós de la història del catalanisme polític. I si segueix incomodant votar la coalició on s'integren CDC i el president, aquí hi ha la CUP com a candidatura d'esquerres independentista.

La independència és avui sinònim de canvi transformador vers un país millor i més segur d'ell mateix, vers un Estat amb més benestar, igualtat, eficiència, riquesa i projecció al món en tots els àmbits. Cal estar a l'altura del moment, ser ambiciós i pensar en termes de progrés pràctic i no retòric. Si al final l'independentisme no aconsegueix la majoria necessària d'escons per uns pocs vots, CSQP haurà fet un flac favor al progrés social del país. ●

JAVIER AGUILAR

mateix, aquesta intervenció no és produirà fins que Catalunya deixi de ser una "qüestió interna" i esdevingui una qüestió europea. I perquè ho sigui cal que l'independentisme sigui el més fort possible. Debilitar-lo és laminar la possibilitats reals de fer el referèndum que CSQP diu que s'ha de fer. Òbviament, els seus vots es comptaran com a vots no favorables a la independència, cosa que erosionarà la posició negocia-